

визначення, оцінки, консультування, відстеження та повідомлення про комплаєнс-ризик банку.

Згідно рекомендацій Базельського комітету для ефективного здійснення комплаєнс-контролю в банківських установах необхідно створювати служби комплаєнс-контролю, які повинні виконувати такі функції:

- виявлення та оцінка комплаєнс-ризиків, пов'язаних з діяльністю банку;
- надання рекомендацій керівництву банківської установи щодо дотримання чинного законодавства, правил та стандартів;
- розробка письмових інструкцій для персоналу банку стосовно належного дотримання законів, правил та стандартів, у тому числі що стосуються відмивання (легалізації) коштів отриманих злочинним шляхом;
- оцінка відповідності внутрішніх процедур та операцій вимогам чинного законодавства;
- навчання персоналу банку дотриманню законодавства, правил та стандартів;
- налагодження та підтримання зв'язків з відповідними зовнішніми органами нагляду та контролю за здійсненням банками діяльності.

Упродовж останнього часу в Україні також прийнято низку нормативно-правових актів, які прямо чи опосередковано торкаються питань проведення комплаєнс-контролю в банківських установах. Натомість на практиці, донині відсутні уніфіковані підходи щодо здійснення комплаєнс-контролю. Крім того, на нашу думку чинна нормативна база потребує певних доопрацювань.

Таким чином, однією із ефективних складових внутрішнього контролю в Україні має стати комплаєнс-контроль. Система комплаєнс-контролю призначена для з'ясування та запровадження оперативного виявлення загроз економічної безпеки суб'єкта господарювання та їх мінімізації, а також контроль за дотриманням банком нормативно-правових актів України, внутрішніх процедур, правил та політики, запровадженої в банках та основних морально-етичних принципів ведення бізнесу.

ТАРИФНОЕ РЕГУЛИРОВАНИЕ КАК ИНСТРУМЕНТ ГОСУДАРСТВЕННОЙ ПОЛИТИКИ В ЖИЛИЩНО-КОММУНАЛЬНОЙ СФЕРЕ

Є. М. ДРОБОТОВА, студентка 5 курсу

*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова, м. Харків*

Тема тарифного регулювання сьогодні актуальна як ніколи. Вопросы формирования тарифов и тарифной политики уделяется большое внимание. Ведь это касается каждого гражданина – все мы пользуемся услугами ЖКХ, электроэнергией, транспортом, услугами связи. Помимо разумного подхода к

формированию тарифов должен быть еще и четкий контроль за тем, что происходит на практике [1].

Создание стабильных условий для функционирования предприятий сферы жилищно-коммунальных услуг невозможно без формирования адекватной тарифной политики и решения, тесно связанных с ней проблем ценообразования.

Сфера жилищно-коммунальных услуг – одна из наиболее затратных отраслей экономики, где крайне расточительно расходуются и потребляются вода, тепловая и электрическая энергия, другие материальные ресурсы. Издержки предприятий, предоставляющих коммунальные услуги, традиционно не покрываются тарифами, установленными для основной группы потребителей – населения.

Наличие в данной сфере значительного влияния политических и социальных факторов определило приоритетность административного механизма при установлении цен (тарифов) на жилищно-коммунальные услуги. Стоимость жилищно-коммунальных услуг рассматривается как инструмент определения размера государственных ассигнований на содержание предприятий ЖКХ. Экономическая целесообразность устанавливаемых тарифов играет при этом второстепенную роль, а их уровень определялся достижением компромисса между производителями услуг и органами местного самоуправления, зачастую без учета платежеспособности потребителей [2].

Значительным источником финансовых ресурсов является снижение издержек на содержание жилищно-коммунальной сферы. Концепция реформы ЖКХ определяет эту задачу как одну из основных. Как показывает международная практика, без совершенствования тарифной политики, без развития конкурентных принципов в сфере предоставления услуг и использования мер антимонопольного регулирования, без обеспечения государственного, муниципального и общественного контроля, к тому же, в условиях недостаточной обеспеченности бюджетными средствами и ограниченной платежеспособности граждан – задачи реформы реализованы не будут.

Экспертные оценки, а также результаты проведенных в некоторых городах проверок на предприятиях-монополистах, свидетельствуют о наличии существенных резервов для снижения затрат в производстве жилищно-коммунальных услуг. По существующим оценкам, снижение затрат на 15-20% может быть достигнуто лишь за счет проведения чисто технических мероприятий: проверок условий заключения и выполнения договоров; обоснованности статей расчета себестоимости, включаемых в переходе на конкурсное размещение заказов. Дальнейшее снижение бюджетных затрат на содержание жилищно-коммунального хозяйства может быть достигнуто за счет модернизации инженерной инфраструктуры, и лишь в самую последнюю очередь за счет повышения доли платежей населения при условии роста благосостояния и платежеспособности граждан [3].

Список используемых источников

1. [<http://www.region49.ru>] Официальный сайт 49 регион. КОЛЫМА-ИНФОРМ.
2. [<http://eprints.kname.edu.ua>] Шутова Л. О. «Тарифное регулирование как инструмент государственной политики в жилищно-коммунальной сфере».
3. [<http://jkg-portal.com.ua>] Украина коммунальная.

ТАРИФНЕ РЕГУЛЮВАННЯ У СФЕРІ ЖИТЛОВО-КОМУНАЛЬНОГО ГОСПОДАРСТВА

О. О. МАЛЬЦЕВА, *студентка 4 курсу*

*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова, м. Харків*

Житлово-комунальне господарство — складна галузь, що забезпечує громадян житлом, займається модернізацією та реінжинірингом житлового фонду і приналежних територій. Одним із найскладніших питань у сфері ЖКГ є тарифна політика та регулювання, яка впливає не тільки на фінансово-економічний стан галузей, але й на макроекономічну ситуацію в країні в цілому.

ЗУ «Про житлово-комунальні послуги» визначив основні принципи державної політики у сфері житлово-комунальних послуг, серед яких «регулювання цін/тарифів на житлово-комунальні послуги з урахування досягнутого рівня соціально-економічного розвитку, природних особливостей відповідного регіону, а також технічних можливостей». Крім того, цим же Законом встановлено й принципи щодо держрегулювання цін/тарифів на житлово-комунальні послуги.

На цей час існує проблема обґрунтування тарифної політики, а також того, чому вона не приносить бажаних результатів. З одного боку, органи місцевого самоврядування встановлюють ціни, у розмірі не нижче економічно обґрунтованих на їх виробництво. В цьому випадку, на тарифи/ціни не мають впливу національні комісії, що здійснюють держуправління у сфері ЖКГ. Якщо встановлюється ціна на рівні, що не приносить прибутку, то органи місцевого самоврядування повинні відшкодувати витрати підприємствам-постачальникам з місцевих бюджетів. Та, на кінець, встановлення цін нижчих за розмір економічно обґрунтованих витрат заборонено та може бути оскаржено у суді. Національна комісія з питань ЖКГ має низку повноважень по відношенню до тарифного регулювання:

- розроблення порядків (методик) формування тарифів на комунальні послуги;
- встановлення тарифів на комунальні послуги суб'єктам природних монополій та суб'єктам господарювання на суміжних ринках.

Законом визначено порядок формування та встановлення тарифів для суб'єктів природних монополій та суб'єктів господарювання на суміжних ринках, яким передбачено, що їх тарифи повинні забезпечувати відшкодування